Europeiska ombudsmannen

Den här sidan har genererats genom maskinöversättning [Länk]. *Maskinöversättningar kan innehålla fel som riskerar att minska tydligheten och exaktheten. Ombudsmannen frånsäger sig allt ansvar för eventuella avvikelser. För den mest tillförlitliga informationen och rättssäkerheten hänvisas till källversionen i engelska via länken ovan. För mer information, se vår* språk- och översättningspolicy [Länk].

Europeiska ombudsmannens beslut att avsluta sin undersökning av klagomål 3784/2006/FOR mot Europeiska kommissionen

Beslut
Ärende 3784/2006/FOR - **Undersökning inledd den** 10/01/2007 - **Beslut den** 05/12/2008

Sammanfattning av beslut i klagomål 3784/2006/FOR mot Europeiska kommissionen (konfidentiellt)

Institutet för kemiteknik vid University X (nedan kallat institutet) ingick forsknings- och utvecklingsavtal med Europeiska kommissionen 1994 och 1996. Kommissionen skickade den 10 november 2003 en formell skrivelse till institutet med en begäran om ”saknade kostnadsredovisningar” för ett av dessa avtal. Kommissionen uppgav att om institutet inte lämnade in de begärda kostnadsredovisningarna inom en månad skulle det inte göra några ytterligare betalningar och avsluta kontraktet. Institutet svarade inte och kommissionen avslutade kontraktet.

Efter att utan framgång försöka få kommissionen att ändra sig i över två år vände sig klaganden till ombudsmannen i december 2006. Efter att ha genomfört en undersökning under 2007 fann ombudsmannen, mot bakgrund av de relevanta omständigheterna, särskilt storleken på den sanktion som åsamkats på grund av kommissionens vägran att göra ytterligare betalningar (96 832,32 EUR), att den sanktion som kommissionen ålade var uppenbart oproportionerlig i förhållande till institutets totala utgifter (127 404 EUR). Han lade därför fram ett förslag till en vänskaplig lösning i april 2008, där han bad kommissionen att ompröva sin ståndpunkt.

Kommissionen svarade med att säga att den hade omprövat sin ståndpunkt och var villig att betala ett ytterligare belopp på 53 705,32 EUR för att lösa ärendet. Institutet godtog kommissionens förslag. De klagande tackade ombudsmannen för att ha stött institutet och för att ha lagt fram förslaget till en vänskaplig lösning.

BAKGRUNDEN TILL KLAGOMÅLET

1. Institutet för kemiteknik vid University X (nedan kallat institutet) ingick två forsknings- och utvecklingskontrakt med Europeiska kommissionen 1994 och 1996.

2. Det första forskningskontraktet undertecknades den 2 november 1996. Avtalet började löpa den 1 december 1996 och löpte ut den 31 maj 2000. Det totala bidraget från gemenskapsmedel som tilldelats i enlighet med avtalet uppgick till 150 000 EUR. En förskottsbetalning på 60 000 EUR gjordes till institutet inom två månader.

3. Projektets första fas omfattade perioden från och med den 1 december 1996 till och med den 30 november 1997. De vetenskapliga och ekonomiska rapporterna avseende denna period lämnades in av institutet den 18 juli 1999. Dessa rapporter godkändes av kommissionen den 13 juli 2004. De totala godkända kostnaderna för denna period uppgick till 4 704,58 EUR (som drogs av från förskottsbetalningen på 60 000 EUR).

4. Projektets andra fas omfattade perioden från och med den 1 december 1997 till och med den 30 november 1998. De vetenskapliga och ekonomiska rapporterna avseende denna period lämnades in av institutet den 18 juli 1999 och godkändes av kommissionen den 13 juli 2004. De totala godkända kostnaderna för denna period uppgick till 25 868,10 EUR (vilket också drogs av från förskottsbetalningen).

5. Den tredje fasen omfattade perioden 1 december 1998–30 november 1999 och slutfasen omfattade perioden från och med den 1 december 1999 till och med den 31 maj 2000. De klagande uppgav att de vetenskapliga och ekonomiska rapporterna avseende dessa perioder lämnades in av institutet den 30 oktober 2001. De kostnader som begärts uppgick till 57 363 EUR (för den tredje perioden) och 37 512 EUR (för den sista perioden). Kommissionen har emellertid inte ersatt kostnaderna för den tredje och den fjärde perioden.

6. Kommissionen skickade den 10 november 2003 en formell skrivelse till institutet med en begäran om ”saknade kostnadsredovisningar”. I sin skrivelse informerade kommissionen institutet om att kommissionen, om den inte lämnade in de begärda kostnadsredovisningarna inom den angivna tidsfristen (en månad från mottagandet av skrivelsen), skulle besluta att inte göra någon ytterligare ersättning och att avsluta avtalet. Kommissionen uppgav att institutet mottog skrivelsen den 17 november 2003. Enligt en av de klagande (projektets samordnare) var denna skrivelse ”misslyckad” (han uppgav att han inte har sett skrivelsen och inte kände till var den befinner sig).

7. I juli 2004 begärde kommissionen att institutet skulle återbetala 29 428,32 EUR från den ursprungliga förskottsbetalningen på 60 000 EUR. Eftersom institutet också var mottagare av finansiering inom ramen för ett andra forskningskontrakt drog kommissionen av detta belopp från betalningarna till institutet i samband med detta kontrakt.

8. Den 27 juli 2004 underrättade institutet kommissionen om att det inte instämde i den ståndpunkt som kommissionen hade intagit i frågan. Institutet överlämnade på nytt kopior av alla relevanta kostnadsredovisningar.

9. Den 21 augusti 2004 sände projektsamordnaren ett fax till kommissionen med en detaljerad redogörelse för institutets ståndpunkt. Han uppmanade kommissionen att göra en ny bedömning av situationen. Han bifogade kopior av alla kostnadsredovisningar för det första forskningskontraktet. Kommissionen besvarade inte detta fax.

10. Den 30 september 2004 skickade institutet en formell begäran om utbetalning till kommissionen. Kommissionen avslog den formella ansökan om utbetalning den 20 oktober 2004.

11. Den 25 november 2004 informerade projektsamordnaren kommissionen om att han inte instämde i kommissionens ståndpunkt. Han uppgav att han hade lämnat in de ”saknade” kostnadsredovisningarna och begärde att den utestående betalningen skulle göras. Han begärde också information om alla möjliga överklagandeförfaranden. Kommissionen skrev till institutet den 29 november 2004 och informerade det om att det inte skulle ”återöppna” det första forskningskontraktet. Den lämnade ingen information om eventuella överklagandeförfaranden.

12. Institutet skrev till kommissionens generalsekretariat den 1 december 2005 och informerade det om detta. Generalsekretariatet svarade den 21 december 2005 och uppgav att det inte var lämpligt att behandla frågan och vidarebefordrade korrespondensen till den behöriga avdelningen. Den behöriga myndigheten (som var samma avdelning som hade svarat till institutet den 29 november 2004) avslog återigen begäran om betalning om inte institutet lade fram bevis för att kostnadsredovisningarna verkligen hade skickats till kommissionen den 18 juli 1999 eller den 30 oktober 2001. Den 10 mars 2006 lämnade klaganden på nytt in kostnadsredovisningarna till kommissionen.

13. Den 25 maj 2006 underrättade kommissionen klaganden om att han inte hade kunnat bevisa att han hade skickat rapporterna i november 2001 och bekräftade sin ståndpunkt att avtalet fortfarande hade avslutats.

FÖREMÅLET FÖR UTREDNINGEN

14. Ombudsmannen förstod de klagande att sammanfattningsvis hävda att Europeiska kommissionen
- felaktigt vägrat att godkänna kostnadsredovisningar som lämnats in av institutet och därefter felaktigt vägrat att göra betalningar som klagandena har begärt enligt bestämmelserna i det första forskningskontraktet,
- underlät att ange tillräckliga skäl för sina beslut att fördröja och neka utbetalningar enligt det första forskningskontraktet,

- underlät att förse institutet med information om eventuella överklagandeförfaranden,
- underlät att snabbt besvara klagandens förfrågningar.

15. Ombudsmannen förstod de klagande att sammanfattningsvis hävda att kommissionen bör
- fullgöra sina åtaganden avseende det första forskningskontraktet genom att betala institutet 67 404 EUR.
- återkalla sitt beslut om återkrav avseende det andra forskningskontraktet och återlämna det återkrävda beloppet på 29 428,32 EUR till institutet.

UTREDNINGEN

16. Ombudsmannen mottog klagomålet (som var daterat den 21 november 2006) den 18 december 2006. Den 10 januari 2007 inledde ombudsmannen en undersökning av klagomålet och begärde att kommissionen skulle avge ett yttrande senast den 30 april 2007. Den 7 maj 2007 översände kommissionen sitt yttrande till klagandena den 9 maj 2007 med en begäran om att inkomma med synpunkter senast den 30 juni 2007. De klagandes synpunkter mottogs av ombudsmannen den 10 oktober 2007. Den 25 april 2008 lade ombudsmannen fram ett förslag till en vänskaplig lösning och uppmanade kommissionen att svara på det senast den 30 juni 2008. Den 17 juli 2008 besvarade kommissionen förslaget till en vänskaplig lösning. Den 22 juli 2008 översände ombudsmannen svaret till klagandena med en begäran om att inkomma med synpunkter senast den 30 september 2008. Den 8 oktober 2008 biföll ombudsmannen klagandenas begäran om förlängning av tidsfristen till och med den 15 november 2008. Den 3 november 2008 inkom de klagande med synpunkter på kommissionens svar på förslaget till en vänskaplig lösning.

OMBUDSMANNENS ANALYS OCH SLUTSATSER

Inledande anmärkningar

17. Den första och den andra anmärkningen, och de två påståendena, har ett nära samband. För tydlighetens skull anser ombudsmannen därför att det är nödvändigt att behandla klagandenas första och andra påståenden och de därmed sammanhängande påståendena tillsammans.

A. Anklagelser om att kommissionen felaktigt har vägrat att godkänna kostnadsredovisningar och underlåtit att ange tillräckliga skäl för sina beslut att fördröja och neka betalningar, och de därmed sammanhängande påståendena *Argument som lagts fram för ombudsmannen*

18. De klagande uppgav att institutet i oktober 2001 hade lämnat alla relevanta vetenskapliga och ekonomiska rapporter som krävs enligt avtalet.

19. Institutet hade upprepade kontakter, per e-post och per telefon, med kommissionen efter

den 10 november 2003 (det datum då kommissionen skickade den formella skrivelsen med begäran om ”kostnadsredovisningar”). Enligt de klagande informerade kommissionen emellertid inte, trots upprepade kontakter med institutet, om att ytterligare uppgifter saknades. Institutet var därför ovetande om att kostnadsredovisningar, som det förstod redan hade lämnats in 2001, i själva verket saknades.

20. De klagande uppgav att institutet, trots underlåtenheten att svara på kommissionens formella underrättelse av den 10 november 2003 om de saknade kostnadsredovisningarna, gjorde många försök att fastställa vilka uppgifter som saknades. De klagande ansåg att även om en försening i tillhandahållandet av kostnadsredovisningar kan motivera en försening i utbetalningen av medel (tills kostnadsredovisningarna tillhandahålls), bör en sådan försening inte motivera att betalningarna hålls inne helt och hållet.

21. De klagande hävdade att trots att vägran att betala strider mot avtalsrätten, strider det även mot kommissionens egen kodex för god förvaltningssed, där det anges att tillämpningen av kodexen aldrig får leda till administrativa eller budgetmässiga bördor som inte står i proportion till den förväntade nyttan. Dessutom hävdade klagandena att en sådan ståndpunkt strider mot artikel 6.1 i den europeiska kodexen för god förvaltningssed, där det anges att tjänstemännen när de fattar beslut ska se till att de vidtagna åtgärderna står i proportion till det eftersträvade målet.

22. Kommissionen angav i sitt yttrande att dess ståndpunkt till fullo överensstämde med artikel 21.4 i de allmänna villkoren i avtalet, vilken har följande lydelse:

” *Kommissionen får besluta att inte ta hänsyn till eventuella ytterligare kostnader eller att inte göra någon ytterligare ersättning efter en månads varsel om utebliven betalning av de slutliga kostnadsredovisningarna* .”

23. Kommissionen drog slutsatsen att den således inte felaktigt hade vägrat att godkänna kostnadsredovisningar och att den inte felaktigt hade vägrat att göra den efterföljande betalningen. Kommissionen förklarade att den hade tillämpat det avtal som hade undertecknats av institutet och kommissionen. Kommissionen angav därvid att den inte hade åsidosatt kodexen för god förvaltningssed.

24. Vad gäller frågan huruvida kommissionen hade åsidosatt den europeiska kodexen för god förvaltningssed, enligt vilken tjänstemännens åtgärder skulle stå i proportion till det eftersträvade målet, angav kommissionen att den hade tillämpat avtalet mellan institutet och kommissionen. Kommissionen drog slutsatsen att den inte hade åsidosatt kodexen för god förvaltningssed.

25. När det gäller påståendet att kommissionen underlät att motivera sina beslut att skjuta upp och neka betalningar enligt det första forskningskontraktet, förklarade kommissionen att betalningarna hade nekats eftersom institutet inte hade lämnat in kostnadsredovisningarna inom de tidsfrister som anges i avtalet. Kommissionen angav att detta tydligt hade angetts i den korrespondens som bifogats yttrandet.

26. Som svar på de argument som kommissionen framförde i sitt yttrande påpekade klagandena att kommissionen i sitt yttrande inte hade behandlat deras argument om att den tillämpade sanktionen var oproportionerlig. I detta avseende påpekade de klagande att projektets alla tekniska mål hade uppnåtts – de hade faktiskt överskridits. Alla vetenskapliga rapporter hade lämnats in på ett korrekt sätt. De klagande påpekade också att alla kostnadsredovisningar hade lämnats in före eller efter tidsfristen (beroende på ens synvinkel). De noterade att den försummelse som kommissionen påstått avsåg bristen på bevis för att de påstått ”saknade” kostnadsredovisningarna lämnades in i tid. De klagande noterade också att institutet uppfyllde alla sina skyldigheter trots de extremt svåra hinder som kommissionen skapat, t.ex. när det ignorerade korrespondens eller försenade svar och betalningar.

Ombudsmannens preliminära bedömning som ledde fram till ett vänskapligt lösningsförslag

27. Kommissionen ålade institutet en total sanktion på 96 873 EUR till följd av att klaganden inte lämnade in de kostnadsredovisningar som saknades inom den tidsfrist som anges i kommissionens skrivelse av den 10 november 2003 (1).

28. Det bestreds inte att klaganden *lämnade* in kostnadsredovisningarna senast i augusti 2004. Kommissionen har inte ifrågasatt huruvida dessa kostnadsredovisningar är tillräckliga i sak. Det ifrågasattes inte att projektets alla tekniska mål hade uppnåtts. Sammanfattningsvis var det enda skälet till att kommissionen underkände de kostnadsredovisningar som lämnades in i augusti 2004 att de mottogs av kommissionen efter den tidsfrist som angavs i skrivelsen till institutet av den 10 november 2003.

29. I sitt yttrande till ombudsmannen uppgav kommissionen att dess beslut att utfärda betalningsföreläggandet och att vägra alla ytterligare betalningar var förenligt med artikel 21.4 i de allmänna villkoren. Ombudsmannen noterade att artikel 21.4 i de allmänna villkoren för avtalet har följande lydelse:

” *Kommissionen* får *besluta att inte ta hänsyn till eventuella ytterligare kostnader eller att inte göra någon ytterligare ersättning efter en månads varsel om utebliven betalning av de slutliga kostnadsredovisningarna* ” (min kursivering tillagd av ombudsmannen).

Artikel 21.4 ger kommissionen en avtalsenlig rätt att inte ta hänsyn till eventuella ytterligare kostnadsredovisningar eller att inte göra någon ytterligare ersättning efter en månads varsel om att de slutliga kostnadsredovisningarna inte mottagits. Ombudsmannen konstaterade dock att förekomsten av en avtalsenlig rättighet inte innebär någon skyldighet att utöva denna rättighet. Artikel 21.4 ålägger nämligen inte *kommissionen* att inte ta hänsyn till ytterligare kostnader eller att inte göra någon ytterligare ersättning efter att skriftligen ha meddelat en månads varsel om att de slutliga kostnadsredovisningarna inte mottagits. Det ligger snarare inom kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning huruvida den faktiskt utövar denna avtalsenliga rättighet eller inte.

30. Omfattningen av kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 21.4 i

de allmänna villkoren kommer att fastställas genom tillämpliga rättsliga bestämmelser, inbegripet bestämmelserna i budgetförordningen (2) och dess genomförandebestämmelser (3) . Dessutom bör kommissionen, när den utövar sitt utrymme för skönsmässig bedömning, även beakta principerna om god förvaltningssed och de allmänna principerna i EU-rätten.

31. Proportionalitetsprincipen är en sedan länge etablerad allmän princip i EU-rätten (4) . Enligt fast rättspraxis från gemenskapsdomstolarna krävs det enligt proportionalitetsprincipen att åtgärder som vidtas av en gemenskapsinstitution inte får överskrida gränserna för vad som är lämpligt och nödvändigt för att uppnå dess legitima mål, och att när det finns ett val mellan flera lämpliga åtgärder ska det vidtas åtgärder som är minst betungande och att de olägenheter som vållas inte får vara oproportionerliga i förhållande till de eftersträvade målen (5) .

32. I budgetförordningen och dess genomförandebestämmelser föreskrivs också att en gemenskapsinstitution ska respektera proportionalitetsprincipen vid åläggandet av administrativa och ekonomiska sanktioner. Ombudsmannen erinrar om att när det gäller bidrag, t.ex. i artikel 103 i budgetförordningen, anges följande:

” *Om tilldelningsförfarandet eller fullgörandet av kontraktet är behäftat med väsentliga fel eller oegentligheter eller bedrägerier, ska institutionerna avbryta fullgörandet av kontraktet.*

Om sådana fel, oegentligheter eller bedrägerier kan tillskrivas uppdragstagaren får institutionerna dessutom vägra att göra utbetalningar eller återkräva redan utbetalda belopp i proportion till hur allvarliga felen *, oriktigheterna eller bedrägerierna* är” (min kursivering).

I artikel 114.3 i budgetförordningen föreskrivs följande:

” *Utanordnarna får* , i enlighet med artiklarna 93–96 och i tillämpningsföreskrifterna för dessa artiklar, åläggas administrativa och ekonomiska sanktioner som är effektiva, proportionella och avskräckande *av utanordnaren för sökande som är undantagna enligt punkt 2* ” (min kursivering).

33. Ombudsmannen höll med om att kommissionen, för att uppnå god förvaltning, har rätt att införa tidsfrister för inlämnande av kostnadsredovisningar inom ramen för forskningsprogram som finansieras av gemenskapen. Ombudsmannen enades också om att kommissionen kan ha rätt att ålägga vissa påföljder för försenat inlämnande av sådana handlingar.

34. Även om kommissionen kan ha rätt att ålägga vissa påföljder för sent inlämnande av handlingar, måste sådana sanktioner åtminstone vara förenliga med proportionalitetsprincipen. Proportionalitetsprincipen kräver att åtgärder som vidtas av en gemenskapsinstitution *inte får överskrida gränserna för* vad som är lämpligt och nödvändigt för att uppnå dess legitima mål. Om det finns ett val mellan flera lämpliga åtgärder ska *den minst betungande åtgärden vidtas* .

35. Ombudsmannen uppmärksammade kommissionen på relevant rättspraxis, särskilt *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd mot Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , där domstolen slog fast följande:

” *(…) automatiskt förverkande av hela säkerheten i händelse av en överträdelse som är betydligt mindre allvarlig än åsidosättandet av den primära skyldighet som säkerheten i sig är avsedd att garantera, måste anses vara en* alltför drastisk *sanktion i förhållande till exportlicensens funktion att säkerställa en sund förvaltning av den berörda marknaden* ” (min kursivering) (6) .

36. Mot bakgrund av ovanstående omständigheter, särskilt sanktionens storlek (96 873 EUR), jämfört med de totala utgifterna (127 404 EUR), ansåg ombudsmannen att den sanktion som kommissionen ålade var uppenbart oproportionerlig.

37. För att bedöma lämplig nivå för en sådan sanktion ansåg ombudsmannen att det var nödvändigt att ta hänsyn till avtalets särskilda egenskaper, särskilt kontraktets storlek, och huruvida den andra parten uppfyllde alla sina övriga skyldigheter enligt avtalet.

38. När det gäller frågan huruvida institutet uppfyllde sina andra skyldigheter enligt avtalet konstaterade ombudsmannen att kommissionen inte ifrågasatt kvaliteten på den forskning som gjorts eller huruvida de kostnadsredovisningar som lämnades in i augusti 2004 var tillräckliga i sak. Det framgick i själva verket att det enda skäl som kommissionen anfört för att vägra att göra några ytterligare betalningar och att utfärda betalningsföreläggandet var den omständigheten att kostnadsredovisningarna mottogs av dess avdelningar efter den tidsfrist som angavs i skrivelsen till institutet av den 10 november 2003.

39. Ombudsmannen konstaterade slutligen att det i artikel 87.1 i genomförandebestämmelserna till budgetförordningen anges följande:

” *Den behöriga utanordnaren får avstå från indrivning av hela eller delar av en fastställd fordran (…)* om återkravet är oförenligt med proportionalitetsprincipen ” (min kursivering).

40. Mot bakgrund av slutsatserna ovan drog ombudsmannens preliminära slutsats att det kan ha förekommit administrativa missförhållanden från kommissionens sida. I artikel 3.5 i stadgan anges att ”ombudsmannen i *möjligaste mån ska söka en lösning med den berörda institutionen eller det berörda organet för att undanröja fall av administrativa missförhållanden och tillgodose klagomålet.* ” ombudsmannen lade därför fram följande förslag till en vänskaplig lösning.

”Kommissionen bör överväga att upphäva eller avstå från betalningskrav i samband med det andra forskningskontraktet. Kommissionen bör också överväga att göra en utbetalning till institutet för de utestående belopp som begärts i de finansiella rapporterna för den tredje och fjärde perioden, efter att ha gjort en omfattande översyn av de inlämnade kostnadsredovisningarna.”

De argument som lagts fram för ombudsmannen efter hans vänliga lösningsförslag

41. I sitt svar uppgav kommissionen att den inte höll med om att utövandet av dess avtalsenliga rättigheter gentemot institutet utgjorde en ”påföljd”. Rådet noterade att enligt

budgetförordningen och genomförandebestämmelserna är en ”påföljd” en påföljd som härrör från rättsliga bestämmelser eller avtalsbestämmelser (likviderade skador). Eftersom ett ”straff” inte föreskrivs i avtalet för sent inlämnande av handlingar, har kommissionen inte rätt att ålägga en avtalsrättslig påföljd för försenat inlämnande av handlingar. Kommissionen har därför gjort gällande att den inte kan instämma i ombudsmannens ståndpunkt att påföljdens storlek var uppenbart oproportionerlig enbart på grund av att den ansåg att det inte förelåg någon påföljd.

42. Med tanke på att det i artikel 20.5 i det allmänna villkoret uttryckligen hänvisas till ”slutliga kostnadsredovisningar” är kommissionen dock beredd att delvis godta förslaget till en vänskaplig lösning. Sammanfattningsvis är kommissionen redo att granska kostnadsredovisningarna för det tredje rapporteringsåret som lämnats in inom ramen för det första forskningskontraktet. Kommissionen vidhåller dock sin ståndpunkt när det gäller kostnadsredovisningarna för den fjärde (och slutliga) rapporteringsperioden och kommer inte att beakta dem.

43. De kostnadsredovisningar som ska beaktas är därför följande:

Rapporteringsperiod 1 (först inlämnad 1999) – 4 703 EUR

Rapporteringsperiod 2 (först inlämnad 1999) – 25 929 EUR

Rapporteringsperiod 3 (inlämnad 2004) – 57 363 EUR

44. Det totala belopp som ska betalas, nämligen 87 995 EUR, kommer att minskas med 3 781 EUR för att ta hänsyn till artikel 14.3 i de allmänna villkoren, som begränsar överföringar mellan kostnadskategorier till 20 % av det ursprungliga anslaget. Detta innebär att kommissionen är villig att betala ett ytterligare belopp på 53 705,32 EUR, vilket enligt kommissionen innebär att det totala beloppet som kommer att betalas inom ramen för det första forskningskontraktet uppgår till 84 277 EUR (7).

45. Kommissionen noterade också att när klagandena 2003 lämnade in kostnadsredovisningarna för perioderna 1 och 2 var de deklarerade beloppen högre än de kostnader som redovisades 1999. Skillnaden uppgick till 1 896 EUR. Detta belopp ingår inte i de belopp som nämns ovan i punkt 43.

46. De klagande uppgav i sina synpunkter att institutet godtar kommissionens förslag att lösa ärendet genom att betala institutet 53 705,32 EUR. Institutet uppskattar att kommissionen har återupptagit ärendet och åtminstone delvis har gått med på att godta ombudsmannens förslag till en vänskaplig lösning. De klagande tackade ombudsmannen för att ha stött institutet och för att ha lagt fram förslaget till en vänskaplig lösning.

Ombudsmannens bedömning efter hans vänliga lösningsförslag

47. Ombudsmannen noterar att kommissionen delvis har samtyckt till ombudsmannens förslag till en vänskaplig lösning. De klagande har godtagit kommissionens erbjudande.

Ombudsmannen anser därför att inga ytterligare undersökningar är motiverade med avseende på det första och det andra påståendet och de därmed sammanhängande påståendena.

B. Påstått att kommissionen underlät att förse institutet med information om eventuella överklagandeförfaranden *Argument som lagts fram för ombudsmannen*

48. Den 25 november 2004 begärde de klagande i sin korrespondens med kommissionen information om alla möjliga överklagandeförfaranden. Kommissionen lämnade inte de begärda upplysningarna i sitt svar av den 29 november 2004.

49. I sitt yttrande till ombudsmannen erkände kommissionen att den inte lämnade information om eventuella överklagandeförfaranden och bad om ursäkt för denna tillsyn.

Ombudsmannens bedömning

50. Ombudsmannen anser att det är viktigt att informera berörda parter om de överklagandeförfaranden som de har tillgång till, särskilt som svar på specifika begäranden om information om sådana överklagandeförfaranden. Kommissionen har emellertid erkänt sitt fel i förevarande fall och bett om ursäkt för det. På grundval av detta utgår ombudsmannen från att kommissionen kommer att försöka undvika sådana fel i framtiden. Ombudsmannen anser därför att inga ytterligare undersökningar är motiverade med avseende på detta påstående.

C. Påstått att kommissionen inte reagerat snabbt på klagandens förfrågningar Argument *som lagts fram för ombudsmannen*

51. I sitt yttrande till ombudsmannen medgav kommissionen att en skrivelse av den 12 november 1999 och ett fax av den 21 augusti 2004 hade försenats. Han bad om ursäkt för dessa förseningar. Den påpekade också att den i alla andra fall hade reagerat snabbt.

Ombudsmannens bedömning

52. Ombudsmannen anser att det är viktigt att snabbt besvara korrespondensen. Kommissionen har emellertid erkänt sitt fel i förevarande fall och bett om ursäkt för det. På grundval av detta utgår ombudsmannen från att kommissionen kommer att försöka undvika sådana fel i framtiden. Ombudsmannen anser därför att inga ytterligare undersökningar är motiverade med avseende på detta påstående.

D. Slutsatser

På grundval av sina undersökningar av detta klagomål noterar ombudsmannen att kommissionen delvis har samtyckt till ombudsmannens förslag till en vänskaplig lösning. De klagande har godtagit kommissionens erbjudande. Ombudsmannen anser därför att inga ytterligare undersökningar är motiverade med avseende på det första och det andra påståendet och de därmed sammanhängande påståendena. Inga ytterligare undersökningar är berättigade i förhållande till det tredje och det fjärde påståendet. Ombudsmannen avslutar därför ärendet.

De klagande och kommissionen kommer att informeras om detta beslut.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Utfärdat i Strasbourg den 5 december 2008

(1) De totala obetalda kostnaderna uppgick till 96 873 EUR (dvs. 57 363 EUR för den tredje perioden, 37 512 EUR för den sista perioden och ytterligare 1 998 EUR för den första och andra perioden).

(2) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, EGT L 248, 16.9.2002, s. 1–48.

(3) Kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 357, 31.12.2002, s. 1).

(4) Mål 11/70, *Handelsgesellschaft mbH mot Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel* , REG 1970, s. 1125. Se även artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen.

(5) Se, till exempel, dom av den 15 september 1984 i mål 15/83, *Denkavit Nederland* (REG 1984, s. 2171; svensk specialutgåva, volym 8, s. 217), punkt 25; Mål T-260/94, *Air Inter mot kommissionen* , REG 1997, s. II-997, punkt 144; Mål T-216/96, *Conserve Italia Soc. Coop. arl, mot kommissionen* , REG 1999, s. II-3139, punkt 101; Mål T-186/00, Conserve *Italia Soc. Coop. rl, mot kommissionen* , REG 2003, s. II-719, punkt 83; Mål T-306/00, *Conserve Italia Soc. Coop. rl mot kommissionen* , REG 2003, s. II-5705, punkt 127. Se även artikel 6.1 i den europeiska kodexen för god förvaltningssed.

(6) Mål 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd mot Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , REG 1985, 2889, punkt 29–30. Se även mål C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG och Hauptzollamt Mannheim* , REG 1998, s. I-281, punkterna 25, 30 och 31. Mål T-340/99, *Arne Mathisen AS, med säte i Værøy (Norge) mot rådet* , REG 2002, s. II-2905, punkterna 106 och 126. Mål T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, mot kommissionen* , REG 2002, s. II-3731, punkt 120; De förenade målen T-141/99, T-142/99, T-150/99 och T-151/99, *Vela Srl mot kommissionen* , REG 2002, s. II-4547, punkt 395; Mål T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd mot kommissionen* , REG 2005, s. II-4973, punkt 26; och mål 21/85, *Maas mot Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung* , REG 1986, s. 3537, punkt 23.

(7) Ombudsmannen noterar att klaganden faktiskt fick 4 704,58 EUR respektive 25 868,10 EUR för den första respektive andra rapporteringsperioden. Eftersom kommissionen är villig att betala ett ytterligare belopp på 53 705,32 EUR kommer det totala belopp som betalas till

institutet att uppgå till 84 278 EUR.